

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 15634/15
Дана 19.10.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." из ..., ... бр...., против туженог Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чије предмете је преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број: 300-436-05-01376/2015-I1000 од 07.10.2015. године, у предмету пореза на имовину, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за финансије – Управе јавних прихода града Београда, Одељења Стари град, број: I-02-436-1/2937/2015-018 од 19.05.2015. године, а којим решењем је тужиоцу утврђен порез на имовину од физичких лица за 2015. годину у износу од 32.500,64 динара, за непокретност – стан који се налази у ..., ..., прва зона, укупне површине 133,20 м², са пореском основицом од 12.827.160,00 динара, исказаном амортизацијом од 40% и умањењем за порески кредит од 20.000,00 динара.

У тужби којом је покренуо управни спор, поднетој Управном суду, препорученом пошиљком преко поште, дана 12.11.2015. године, тужилац оспорава

законитост побијаног решења туженог органа због повреде правила поступка, јер је из погрешно утврђеног чињеничног стања изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и због неправилне примене материјалног права. Сматра да му није дата могућност да учествује у поступку канцеларијске контроле и уопште утврђивања пореске обавезе на основу материјалних чињеница, указујући да је чињенично стање у смислу физичког дела непокретности непромењено у односу на претходне године, будући да се предметни стан није нити повећао нити смањено, већ је само постао старији. Истиче да образложење оспореног решења садржи само пуко набрајање законских основа, из чега се уопште не види чиме се руководила Пореска управа да максимално повећа пореско задужење овде тужиоцу, оспоравајући тужбом висину утврђене пореске обавезе. Поред осталих навода истакнутих у тужби, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је, на основу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС”, бр. 80/02...105/14), оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с'обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово због тога што је првостепени орган, ожалбеним, овде првостепеним решењем, правилно утврдио пореску основицу – тржишну вредност предметног објекта на дан 31.12.2014. године, у складу са одредбом члана 5. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...68/14), на основу прибављених података о просечним ценама квадратног метра одговарајућих непокретности за утврђивање пореза на имовину за 2015. годину. Просечна тржишна цена по м², на предметној локацији – Београд, Градска општина Стари град, прва зона, утврђена је у износу од 160.500,00 динара, у складу са Решењем о утврђивању износа просечне цене квадратног метра одговарајућих непокретности по зонама на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину за 2015. годину („Службени лист града Београда”, бр. 88/14 и 13/15). Првостепени орган је утврђену тржишну цену од 160.500,00 динара, кориговао на основу амортизације од 40%, као и умањења за порески кредит од 20.000,00 динара, а имајући у виду податке са којима је располагао. Тужени правилно налази да је код утврђивања тржишне вредности непокретности, као основица пореза на имовину од утицаја зона у којој се налази предметна непокретност, а то је прва зона, која је одређена Одлуком о одређивању зона и најопремљенијих зона на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину („Службени лист града Београда”, бр. 55/13 и 87/14).

Имајући у виду наведену законску одредбу, као и наведену одлуку и Решење града Београда, правилно је првостепени орган тужиоцу утврдио предметну обавезу, јер је на основу правилно утврђеног чињеничног стања, тужиоцу правилно утврђена пореска основица, а тиме правилно извршен и обрачун пореза на имовину физичких лица, применом пореских стопа прописаних чланом 11. став 1. тачка 2. и чланом 38б Закона о порезима на имовину, као и Одлуком о висини стопе амортизације за утврђивање пореза на имовину (“Службени лист града Београда”, бр. 56/13). Стога је, по оцени суда, правилно одлучио и тужени орган када је применом члана 151. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/08...105/14), донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, дајући за своју одлуку разлоге које, као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Како се, са становишта Закона о порезима на имовину, имаоцем права својине на непокретностима сматра имаалац одговарајућег правног основа за стицање својине на одређеној непокретности, то су код свега наведеног били меродавни, пре свега, подаци из старог система којима Пореска управа располаже. Ово посебно што се према члану 33. став 1. Закона о порезима на имовину, између осталог и утврђивање пореза на имовину, врши на основу података из пореске пријаве и других података којима орган надлежан за утврђивање, наплату и контролу пореза располаже, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе. На напред наведено упућује одредба члана 2. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 2) Закона о порезима на имовину, према којој се порез на имовину из става 1. тачка 1) овог закона плаћа, на непокретности које се налазе на територији Републике Србије и то на право својине на непокретностима, под којима се сматрају стамбене, пословне и друге зграде, станови, пословне просторије, гараже и други (надземни и подземни) грађевински објекти, односно њихови делови. Према одредби члана 5. наведеног закона, основицу пореза на имовину за непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге представља вредност непокретности утврђена у складу са овим законом (став 1.). Вредност непокретности из става 1. овог члана утврђује орган јединице локалне самоуправе надлежан за утврђивање, наплату и контролу изворних прихода јединице локалне самоуправе (став 2). Према ставу 3. истог члана закона, вредност непокретности из става 1. овог члана, осим земљишта, може се умањити за амортизацију по стопи до 1% годишње применом пропорционалне методе, а највише до 40%, почев од истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, а на основу одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о висини стопе амортизације која важи на дан 15. децембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину и која је објављена у складу са овим законом. Према члану 6. став 5. истог закона, просечну цену одговарајућих непокретности по зонама на територији јединице локалне самоуправе, утврђује свака јединица локалне самоуправе актом надлежног органа, на основу цена остварених у промету одговарајућих непокретности по зонама у периоду од 01. јануара до 30. септембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину. Одредбом члана 38б став 1. наведеног закона, прописано је да се порез на имовину утврђује за календарску годину, применом одредаба овог закона, као и одлуке скупштине јединице локалне самоуправе на чијој територији се имовина налази о стопама пореза на имовину, одлуке којом су одређене зоне (укључујући и најопремљеније зоне) и акта о коефицијентима за непокретности у зонама, који важе на

дан 15. децембра текуће године.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновни и без утицаја на другачију оцену законитости ожалбеног решења. Ово стога што из документације која се налази у списима предмета управних органа произлази, да је порез на имовину за 2015. годину, утврђен имајући у виду податке из старог система којима Пореска управа располаже, па је на основу истих, са становишта овог суда, правилно у управном поступку закључено, да је за предметну непокретност, која се, у складу са напред наведеном Одлуком о одређивању зона и најопремљенијих зона на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину, налази у првој зони, чија просечна цена по квадратном метру износи 160.500,00 динара по м², сагласно Решењу о утврђивању износа просечне цене квадратног метра одговарајућих непокретности по зонама на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину за 2015. годину, на основицу у износу од 12.827.160,00 динара, са стопом амортизације од 40% и умањењем за порески кредит од 20.000,00 динара, тужиоцу, као имаоцу права својине на предметној непокретности, утврђен порез на имовину физичких лица за 2015. годину у укупном износу од 32.500,00 динара. Како се наводима тужбе, уствари, оспоравају напред наведени акти јединице локалне самоуправе, у овом случају града Београда, то је по оцени Управног суда, другостепени орган овлашћен да цени само правилност примене одлуке локалне самоуправе, али не и правилност саме одлуке, као ни критеријуме на основу којих су утврђене зоне на територији локалне самоуправе, нити прописану просечну цену квадратног метра одговарајућих непокретности за утврђивање пореза на имовину за 2015. годину на територији града Београда, јер наведени општи акти могу бити предмет оцене само пред Уставним судом. Наиме, док су наведени општи акти, на снази, као и поједине одредбе тих аката, исти се имају примењивати. Само у ситуацији, када би евентуално одлуком од стране Уставног суда, било утврђено да поменути општи акти или поједине радње тих аката нису у сагласности са уставом и законом, ти акти, односно, поједине одредбе тих аката се не би могле примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, али само у ситуацији, ако до тог дана није правноснажно окончан поступак, у овом случају, утврђивања пореске обавезе, а све у складу са одредбама Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука. Неосновано тужилац наводи и да је повређено начело саслушања странке из члана 9. Закона о општем управном поступку, будући да је, према стању у списима предмета, првостепени орган упутио позив тужиоцу да дана 27.08.2015. године дође у просторије Управе јавних прихода за подручја градских општина – Одељење Стари град, ради учешћа у поступку по жалби и изјашњења о чињеницама које су од значаја за одлучивање у конкретној ствари, који позив је тужилац, према повратници у списима, примио дана 01.09.2015. године, и на који се, неспорно, није одазвао, већ је само поднеском упућеним првостепеном органу од 07.09.2015. године, обавестио тај орган да остаје при свим наводима изјављеним у жалби. С'обзиром на све напред наведено, све и да се тужилац одазвао позиву и био саслушан у поступку по жалби, то не би довело до другачије одлуке у управном поступку, јер су се првостепени и тужени орган приликом одлучивања у овој управној ствари стриктно кретали у оквиру закона и наведених подзаконских аката, на чију мањкавост, с'обзиром на садржину жалбе и тужбе, тужилац уствари и указује, а који, како је то напред наведено могу бити предмет оцене искључиво од стране Уставног суда,

па док у целости или у појединим одредбама, ти акти не буду уклоњени из правног поретка, примењују се на начин како је у истим и прописано. Стога је тужбом оспорено решење, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.10.2017. године, 20 У 15634/15

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР